

Prædiken til 2. Juledag

Aastrup kirke kl. 10.15

Tekster: Esajas` s bog 50,4-7; Apostlenes Gerninger 6.8-14; 7.54-60; Matthæus 10,32-42

Salmer: 122, 129, 130, 123. 824

I Faderens, Sønnens og Helligåndens navn – Amen!

Man kunne jo nok forvente lidt mere Julestemning her på anden juledag - og så dette!

Nej! den slags vil vi helst ikke høre på - der er jo strid og kævl nok i verden. Det behøver vi vel ikke bringe ind i kirken her midt i den skønne juletid?

Måske skulle man overveje at melde sig under wokebevægelsens fane?

Og så jo! - Måske er det alligevel ikke helt ved siden af, selvom teksterne ikke ligefrem klinger af liflig englelyd?

For tro må gerne koste noget – belønningen har jo kostet det ultimative offer.

Dagen i dag kaldes også for Sankt Stefans dag til minde om den første kristne blodmartyr og måske trænger vi netop disse tekster, for at vi ikke skal gøre evangeliet til det rene "hygge-nusse-snak". Måske forstår vi evangeliet allerbedst når striden hersker?

Ordet martyr har vi hentet fra græsk og det betyder blot "vidne". Fejlagtigt tror mange, at martyr er noget man bliver som følge af den måde man dør på. Men det forholder sig snarere omvendt - martyr er noget der følger af den måde man lever på.

De første kristne vidste alt for godt, hvad det betyder at være Kristi vidne. I de første tre hundrede år efter Kristi fødsel var kristendommen en forbudt religion i Romerriget. Utallige historiske kilder er bevaret til at fastslå, at forfølgelserne i perioder var voldsomme og rædselsvækkende.

Og så skulle man jo tro, at det var overstået, men det har været ved op gennem hele kirkens historie og det finder såmænd også sted i dag.

En kristen nødhjælpsorganisation har opgjort tallet til at være ca. 200 millioner kristne, som i dag bliver forfulgt på grund af deres tro. Rundt omkring i verden holder folk kortene tæt ind til kroppen, når talen falder på religiøs overbevisning. De gør det af frygt for konsekvenserne ved at bekende deres kristne tro.

I dag kender vi vel mest til begrebet martrium gennem unge islamistiske selvmordsbombere, der vælger selv at gå i døden, sammen med deres ofte tilfældigt udvalgte ofre.

Ofte hører man i debatten, at sådan er den muslimske praksis, men jeg tror, at det er vigtigt at fastslå, at selvmordsterroristens martyrium kun dyrkes af et ekstremistisk mindretal blandt muslimerne.

Et ekstremt element, som det ikke er rimeligt, at give en hel religion ansvaret for.

Ikke desto mindre er det det eksemplariske billede for os, når vi taler om martyriet.

Her bør det nævnes, at yderliggående kristne fundamentalister har udført lignende gerninger i Jesu navn. Lad os slå fast en gang for alle - Det kan aldrig lade sig retfærdiggøre!

Jesu ord giver os intet sted lov til at berøve et andet menneske livet - tværtimod!

At vidne hænger sammen med at bekende. Bekende kulør, som man siger. Det er selve martyriet i den kristne troslære.

Når vi står her i kirken og fremsiger trosbekendelsen, skulle der ikke kunne være nogen tvivl, men det er der nok alligevel ofte i den danske folkekirke.

Alt for ofte er det svært for os at købe hele pakken. Alt for ofte lyder i stedet den alternative trosbekendelse, at jeg da tror på noget større, uden at dette defineres nærmere.

Stærke kræfter har endog talt om, at vi nok hellere skulle opgive vort klassiske gudsbillede til fordel for en mere "spiselig" udgave.

For en Gud skal vi selvfølgelig have og det gør intet, hvis han også er lidt omstillingsparat, som et moderne mantra lyder.

Her må vi sige fra. Gud finder vi ikke ved at skabe en gud i vort billede, men ved at lytte til Jesu ord.

Luther sagde:

En Gud vil sige det, hvoraf man venter sig alt godt,
og som man tager sin tilflugt i al nød.

Dermed sagt, at vi skal passe på med, ikke at dyrke den forkerte Gud. Vi skal dyrke den Gud, der kom herved julenat.

Den Gud som gik med helt ind i vort liv.

Som gik med helt derind, hvor livet for alvor gør ondt.

Den Gud som til sidst betalte for os gennem blodmartyriet.

Det er troen på ham vil skal bekende.

Det er fra ham vi skal vente alt godt og tage vor tilflugt til i al nød.

Det er til ham vi skal have tilliden i tro på, at regningen allerede er betalt. Vi kristnes sande martyrium er at bekende denne tro og ved at stå fast på den tro, som er skænket os. Den Gud, som julenat blev kaldt fredsfyrste.

Fredsfyrste og det er netop, hvad han er. Ikke forstået som om, han kom og at der derefter blev fred på jorden. Freden er ikke en fred mellem mennesker - det viser historien alt for tydeligt. Ikke en fred, der betyder at sult, nød og elendighed en gang for alle er forsvundet. Den fred, der julenat kom til jord, er en fred mellem Gud og mennesker.

Fred mellem mennesker ville desværre helt urealistisk, når man betragter menneskets natur.

Jesus bekræfter det selv i dagens evangelium: *Tro ikke, at jeg er kommet for at bringe fred på jorden. Jeg er ikke kommet for at bringe fred, men sværd.*

Ikke sværd af jern, men sværd af ord

»Mig er givet al magt i himlen og på jorden. Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.«

Det vil sige våbnene er dåb og forkyndelse. Aldrig våben, der kan skade vort medmenneske.

Videre lyder ordene:

Jeg er kommet for at sætte splid mellem en mand og hans far, en datter og hendes mor, en svigerdatter og hendes svigermor, og en mand får sine husfolk til fjender.

Det er næppe Jesu hensigt at så splid i nogen familie eller blandt venner. Men erfaringen viser, at det kan være konsekvensen af at bekende sig til Kristendommen. Her er det let at sige: *Du får ret og jeg får fred*, men det er et problematisk standpunkt.

Vi er kaldede til at følge i Jesu fodspor - kaldede til at være martyrer. Kaldede til at sige uretten imod. Og her gælder det om at finde modets sværd frem. Lad det være budskabet her på 2. juledag. Lad os stå fast ved vor tro, også når vi møder modstand fra verden omkring os.

Da jeg her til morgen kørte mod Aastrup, hørte jeg i radioen at Desmond Tutu var død. Han var en mand, der konstant kæmpede for at bringe det gode budskab ud i den verden, der ofte ikke ville vide af den. Ære være hans minde og lad os lære af ham.

Lad os bede om, at få modet, når det gælder. Modet til at bekende vor kristne tro og til altid at sige uretten imod. Og lad os så takke Gud for, at vi bor i et hjørne af verden, hvor det blodige martyrium aldrig bliver en del af vores hverdag.

Amen!